

PINK FLOYD AL CAMP DE L'ESPANYOL

La fase més fosca

El 20 de juliol, una de les bandes de «rock» més importants del món actuarà a Barcelona. Llàstima que la seua visita es produesca en un dels seus pitjors moments creatius.

Santi Palos

L'any 67, Roger Waters, Nick Mason, Richard Wright i Syd Barret, o sigui Pink Floyd, eren una de les formacions més interessants que ofería la naixent psiquedèlia anglesa. Qui en tingui dubtes, només ha d'escoltar el primer elapè del grup, *The Piper at the Gates of Down*, i deixar-se engolir per la saludable follia elèctrica que desprèn. Massa bo perquè tingués una segona part. En començar el 68, Barret, el geni tocat de l'ala, se'n va

per convertir-se en un dels mites més peculiars de tota la història del pop.

Al seu lloc, David Gilmour. Amb ell, Pink Floyd esdevenen els sobirans europeus del *hippisme*. Feien l'estil (en directe, acompanyat per sons quadrafònics i molts fums i llumets) adequat per a tot un munt de gent, música per a deixar-se els cabells llargs, planar viatges exòtics i, especialment, com a *sound-track* del consum de substàncies il·legals i alteradores dels sentits. Qualsevol que vulgui plantejar-se els Floyd extramusicalment, no pot evitar caure en molts dels tòpics de l'èpo-

ca, associats ineludiblement a les emanacions dels elapès *A Scarceful of Secrets*, *More* (de la pel·lícula de Barbet Schröder), *Ummagumma* (doble trip), *Atom Heart Mother* (el de la vaca), *Meddle*, *Obscured by Clouds* (una altra banda sonora d'un film de Schröder —també feren cançons per al *Zabriskie Point*, d'Antonioni—)... Malgrat la davallada de prestigi que per a cert públic patiren des del 77 (van ser un dels grups més vilipendiats per la *new-wave*), s'ha de reconèixer que, agradin ara o no, aquests discos porten moltes troballes sonores i peces originals i compulsives.

Pink Floyd és, sens dubte, un dels grups mítics de la història del 'pop'.

Al 74, amb *Dark Side of the Moon*, Pink Floyd eixamplen la clientela, que passa d'enrotllada-majoritària a massiva, aconseguint omplir estadis cada vegada més grans, el número u a les llistes d'èxit dels Estats Units, i fins i tot un contracte per a anunciar una beguda refrescant. La fórmula musical era si fa no fa la mateixa, però més polida als gustos del mercat. L'èxit pujà encara més amb *Wish you Were Here* i es va establir amb *Animals*.

Després, el sorprenent *The Wall* i la crisi. Problemes personals, Waters que se'n va, Wright que també però per a tornar després en qualitat d'*off-band*,

plets pel nom del grup... El resultat d'aquesta decadència és que els dos darrers elapés, *Final Cut* i *A Momentary Lapse of Reason*, són els més fluixos de tota la seva discografia. Ensoport quasi-AOR-yuppie, només apte per a provar algun sofisticat equip d'*audio-compact*, (això si, continua tenint tots els luxes i novetats que es poden trobar als millors estudis) i que fa que fins i tot els antics seguidors, per molta nostàlgia que duguin al damunt, pensin que hauria estat millor una honrosa separació fa alguns anys.

Ara, quan les seves primeres etapes són molt reivindicades pels militants

del *revival* psiquedèlic, quan el culte a Barret no es para, els Pink Floyd de 1988 ens arriben de viu en viu, per a una actuació que, de ben segur, poques coses ens pot aportar. Més tenint en compte que, pel que es diu, a la gira americana que va precedir l'europea, en la qual s'emmarca el recital barceloní, només inclouran material recent del repertori, amb unes ben poques concessions al passat. Així, doncs, per estalviar-se descensos, potser serà millor quedar-se a casa, per una vegada, traient la pols a cançons com «Matilde's Mother», «Set by the Controls Heart to Sun» o «Money». □